

Storekan Grebba

2010 inträffade stora förändringar i mitt liv och när värsta omskakningen lagt sig började jag ta upp mycket gamla drömmar om att åter komma ut i sjön.

I 20-årsåldern köpte jag i Kalmar en gammal Kalmarsundslotsbåt. Den var i mycket dåligt skick men därmed också billig. Den hade gått som Lotsbåt från 1902 och blev på 1930-talet Segelsällskapet Vikingarnas uthyrningsbåt. 1960 blev den min. Byggd i svensk ek, 20 fot och riggad med spristor, kryssfock och toppsegel. Jag fyllde på med klyvare, flyng jib och bredfock vid behov.

Det blev en del ganska stolliga och skojiga kappseglingar i ” fria klassen” där även segelföringen var fri.

Detta var min referens när jag åter började fundera på segelbåt.

På hembygdsgården i Mönsterås står en stor Blekingseka – Näbban – som långt efter sin uppläggning fortfarande var ryktbar för sin snabbhet. Naturligtvis i kombination med en djärv och skicklig skeppare. Hon gick med fisk, kalksten och diversegods.

Den ville jag bygga men öka till 33 fot.

Hon skulle riggas som ses på bilden: Spristor med trekanttopp,

kryssfock och klyvare. Men erfarenheterna av bredfock var goda. Då använde jag det gamla prisseglet. Men denna bredfock skulle motsvara en spinnacker och sys i mycket tunn duk liksom lilla mårnen. Men på långa undanvindsbogar i mycket lätta vindar kunde hon nog löpa med struken stor. Riggen skulle ha så få rundhult och spiror

som möjligt, lätta och starka. Därför endast mast, spri, separat toppstångsspira, två mycket klena rår och något kraftigare klyvarbom. Allt i undertryckt gran som är nästan obegripligt stark. Skrovet skulle byggas helt på det gamla sättet med klänkade bord – tunna – och hög kölplanka. Styrningen skulle arrangeras med vertikalkult på mastbänken och i reserv konventionell rorkult. En järnköl på 1,2 ton och trimballast på c:a 800 kg. En kraftig, lågvarvig utombordare fick komplettera.

Detta kunde bli en trevlig och lätthanterlig långseglare i snälla vatten(Östersjön), grundgående. Kanske någon meter. Krysstället skulle vara c:a 50 kvadratmeter. Ett bindrev i focken och två i storen. Spririggen är lätthanterlig och okomplicerad. I detta fallet antagligen stående spri. Det var riggtypen jag debuterat med och har bäst relation till.

Jag sökte byggare men detta visade sig mycket svårt. Småningom hittade jag ett par yngre bröder i Höganäs som hade byggt Ostindiefararens barkass. Men de var väldigt fundamentalistiska och ville inte befatta sig med mina däckbyggnader men framför allt var priset för endast skrovet alldeles orimligt. Definitivt för min plånbok men även överhuvudtaget. Nästan 800 000:-. Så det slutade med en krossad dröm(Fast inte krossat hjärta!) Jag hade redan börjat sy seglena i egyptisk bomull som jag köpte av Pierre Holm på Råseglarhuset. Fock och stor hann det bli och de finns kvar.

Men nu hade jag åtminstone bestämt: En båt skulle jag ha efter alla dessa år. Jag gjorde en lappkast och förvärvade Sjövinge som nu är medlem i Göta. Vilket hon varit tidigare. Det var kanske ett mera realistiskt projekt. Men medge att Grebban – som är ett Kalmaritiskt uttryck för en ung karsk jänta – hade varit en skojig medlem?

Thomas Tempte i november 2011.